

Heeft iedereen genoeg gehad? (Mc.7,24-30)

Boos zijn op God, ben je dat wel eens geweest?

Die vraag kreeg ik afgelopen week.

En mijn antwoord was dat ik het wel eens geprobeerd heb,
maar dat het me nooit goed is gelukt.

Dat het nog eerder naar binnen slaat,
dan dat ik in een rechtstreeks contact met Hem de confrontatie aanga.

Toch geremd: mag dat wel?

Maar ook: heeft dit wel zin?

En dan eigenlijk ook nog dieper:

beleef ik de omgang met God wel zó levensecht,
van hart tot hart?

Terwijl ik er van overtuigd ben dat God niets liever wil.

Dat we echt ons hart uitstorten voor Zijn aangezicht,
wát er in dat hart ook leeft.

Misschien is aan/afwezigheid
van deze hartstochtelijke omgang met Vader
wel de proef op de som
of ik het evangelie begrepen heb, ja dan nee.

Immers: genade betekent dat ik niets kan doen
om me meer geliefd te maken,
of ook om die liefde kwijt te raken.

Daar word ik weer bij bepaald door dit Bijbelgedeelte.

Een vrouw die Jezus aanklampt, om Hem niet meer los te laten vóórdat ...

Zij valt voor Jezus' voeten neer,

en smeekt Hem om redding van haar kind.

Het gebruikte woord hier is: aanhoudend smeken. (zie Matt.15!!)

Hier is iemand die haar beide handen naar Jezus uitstrekt,

ja met heel haar ziel naar hunkert naar hulp,

en het verwacht van Hem alleen (Ps.143:6,8 ber.).

Hoor je de hartstocht?

En vind je dan ook niet dat Jezus wel heel koel reageert, ja zelfs hard?

Hij negeert haar volkomen, in eerste instantie (vertelt Matteüs).

En als ze dan aan zijn voeten neervalt

en zó hartstochtelijk smeekt om hulp, zegt Jezus:

sorry, maar wat jij vraagt is voorlopig alleen voor de kinderen...

Nog even niet voor een heiden, zoals jij.

Maar hier blijkt juist passie voor Gods eigen volk Israël.

Vrouw, Ik ben nog in gesprek...

Ja, daar is niets van te zien, Jezus is juist even uit Israël weggegaan.

Maar hier blijkt dat Hij met zijn hoofd en zijn hart nog niet weg is.

Echter, deze vrouw laat zich niet afschepen,

en reageert zó dat Jezus acuut van gedachten verandert.

Daaruit blijkt: maar op deze reactie zat ik te wachten bij de Jóden!!

Zondag aan zondag uitgelegd, en eerste beste buitenstaander snapt 't!

Wat snapt ze?

Waar Jezus voor gekomen is: U nodigt ons aan tafel...

Het gaat maar niet om genezingen, en duiveluitdrijvingen, etc.

En Jezus, waarom dan nu zo moeilijk, wat is het punt?

Het punt is dat Jezus zelf het eten is.

Niet eerst nòg meer wonderen... maar: heb je nu ook genoeg gehad?

Nee, want men heeft nog steeds niet genoeg aan Jezus zelf!

Wel handig om de dingen die Hij doet,

maar niet hartstochtelijk aangeklampt om wie Hij is.

De climax daarvan is wanneer Jezus aan het kruis gaat.

'Kom er vanaf, dán zullen wij in U geloven'.

Nog steeds op zoek naar een wonder... Maar *Hij* is het wonder!

Dat blijkt ook op Pinksteren: pas het kruis slaat de Joden alles uit handen: niets in onszelf, alles in Hem.

En dán komt er ook ruimte voor alle volken, zie Handelingen.

Maar hier is al een vroege vrucht... heidin die 't eerder snapt dan Joden.

Die zich niet te min voelt om als 'hond' te worden aangeduid.

Heiden. Buitenstaander. Ik heb nergens recht op, weet zij.

Maar ze hoort ook goed nieuws: eerst kinderen... straks dus ook honden!

Niet exclusief dus bestemd voor de Joden. Niemand is rein, ook zij niet!!

Maar door Jezus wórden zij het wel, ja iedereen die het wil!

Als ik maar een kruimel daarvan krijg...

Heeft iedereen genoeg gehad? – Niet meer dan mijn genade nodig!

Ja, maar bij mij werkt het niet...

Neem die boosheid uit het begin, het heeft echt geen enkele zin.

En ik heb mijn knieën kapot gebeden, maar er veranderde helemaal niets!

Zou het kunnen dat dat voor deze vrouw ook geldt?

Hoe lang tobt ze hier al mee? Een schreeuw om hulp!

In hoeverre verwachten wij écht iets van God?

Slaat boosheid bijv. niet naar binnen, maar gaan wij het gevecht aan?

Wat een aanmoediging is dit verhaal.

Het kan lijken dat je compleet wordt genegeerd. Maar schijn bedriegt.

Het is ook een test, net als richting Gods eigen volk:

Jezus gaat weg bij zijn volk / negeert deze vrouw, èn wacht op reactie.

En dan is het zeker ook van belang dat het hier gaat om een demon.

Vrouw, er zit nog zoveel macht van de duivel onder Gods eigen volk!!

Waar dan? Onze onreinheid!

Het gaat hier om een 'onreine geest'. De link met het vorige verhaal!

Begrijpen ook jullie het dan nog niet? – vraagt Jezus aan zijn leerlingen.

Het hart van het probleem is het probleem van het hart!

Zie Jakobus 4,1vv – pal na 3,13-18.

Heel confronterend: zien wij het probleem wel? Persoonlijk, als kerk?

Dat we de stormen in 't leven op eigen kracht te lijf proberen te gaan, terwijl die met één knip van Jezus' vinger bedwongen worden...

Door de kracht van uw genade ben ik vrij... in welke situatie dan ook!

Daarom dit krachtige appel vanuit het avondmaal van vandaag:
heb je echt genoeg gehad?

Of is dit mooi voor erbij, voor de vergeving van je zonden,
maar verder red je het wel weer alleen!?

Zoek doelbewust Gods Koninkrijk (verdrijving van de duivel),
en zijn gerechtigheid (onreinheid tot op hartsniveau).

Bestorm God maar met je vragen.
Maar onderwerp je daarmee ook aan Hém,
en wat Hij daarmee gaat doen!

Ja, wat Hij met jónu gaat doen.

Oftewel: maak je klein voor je Heer,
dan komt er – hoe dan ook – ruimte voor Hem.
Zijn woord dat jou bevrijdt en opneemt in Zijn vrede.
Zijn vreugde die geen einde heeft. (Gz.174)

Amen.